

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ *NEW YORK TIMES* ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΟ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ

ΣΑΡΑ ΠΙΡΣ

ΤΟ
ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ήθελες να εξαφανιστείς. Αλλά όχι για πάντα...

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το καταφύγιο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Wilds

Από τις Εκδόσεις Pamela Dorman Books/Viking, an imprint of Penguin Random House LLC, New York, 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Pearse

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νεκτάριος Καλαϊτζής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκν

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sean Garrehy – LBBG

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Sarah Pearse Ltd. 2024

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Arcangel Images/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2025

ISBN 978-618-01-5382-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκν 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΣΑΡΑ ΠΙΡΣ

ΤΟ
ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Μετάφραση: Νεκτάριος Καλαϊτζής

Πρόλογος

Το τροχόσπιτο ζωντανεύει τη νύχτα: υπάρχει μια ξεστασιά μέσα, όταν τα φώτα είναι αναμμένα, μια οικειότητα που με κάνει να νιώθω σαν να είμαι τυλιγμένη σ' ένα προστατευτικό κουκούλι. Το διάχυτο φως απαλύνει τις σκληρές γωνίες: τα τετραγωνισμένα, λειτουργικά σχήματα της κουζίνας υγραερίου και του ψυγείου, των συσκευασιών με τρόφιμα που είναι στοιβαγμένες δίπλα στον νεροχύτη.

Αλλά είναι επίσης η ώρα που νιώθω πιο ευάλωτη.

Το τροχόσπιτο αποκαλύπτει τα πάντα, όταν οι σκιές αρχίζουν να απλώνονται στην ύπαιθρο έξω, τα φώτα φανερώνουν ακριβώς ποια είμαι, πώς λειτουργώ. Όχι μόνο τα πράγματά μου – τα βιβλία μου και τις ζωγραφιές μου, αλλά και τις αδυναμίες μου και τις καθημερινές μου συνήθειες. Την παραμικρή κίνηση που κάνω.

Παρόλο που προσπαθώ να μην το σκέφτομαι, είναι τρομακτικό να φαντάζομαι πώς φαίνεται αυτό το αυτοκινούμενο τροχόσπιτο από έξω· μικρό, απομονωμένο, το μοναδικό φωτισμένο πράγμα μέσα στο σκοτάδι.

Ρίχνω μια ματιά από το παράθυρο. Το πάρκο είναι σχεδόν ολοσκότεινο τώρα: τα δέντρα δεν είναι παρά θαμπά αποτυπώματα με φόντο τον ουρανό. Η νύχτα δείχνει να σκεπάζει τη γη πιο γρήγορα εδώ, ξαφνικά όλα βυθίζονται στο σκοτάδι.

Ακόμα και το σούρουπο, αυτό έχει γίνει το αγαπημένο μου κομμάτι ετούτου του μέρους – αυτή η θέα –, το ποτάμι που διασχίζει σαν φίδι την κοιλάδα, τα δέντρα πίσω του που ανηφορίζουν

μέχρι τα χωριουδάκια στους πρόποδες του βουνού. Σύννεφα φαίνεται να κρέμονται μόνιμα πάνω από τις στέγες, θαρρείς και τα σπίτια έχουν πάρει μια βαθιά ανάσα κι έχουν αφήσει τον αέρα να βγει από τα πνευμόνια τους όλα μαζί την ίδια στιγμή.

Κοιτάζω πάλι μέσα και το βλέμμα μου στέκεται στο φύλλο του χαρτιού πάνω στο τραπέζι εμπρός μου.

Με κάθε γραμμή που έχω σχεδιάσει, έχω αφήσει κομμάτια του εαυτού μου. Τα πρώτα φιλιά. Η κρυψώνα στην ταράτσα. Οι γιορτινές φωτιές που ανάβαμε στα χωράφια κι έβαφαν ρόδινο τον ουρανό.

Για μια στιγμή, μεταφέρομαι πάλι στην εποχή που πρωτοέφτασα εδώ. Κολλώδεις λεκέδες από χυμένη ζεστή μπίρα. Γέλια.

Χαμογελάω. Αλλά αμέσως το χαμόγελο κλονίζεται.

Ένας θόρυβος ακούγεται έξω. Όχι η συνηθισμένη ηχητική επένδυση του εθνικού πάρκου –το κελάηδημα των πουλιών, το θρόισμα των φύλλων στον άνεμο– αλλά κάτι πιο εσκεμμένο.

Βήματα που σέρνονται στο χώμα.

Ξαφνικά το εσωτερικό του τροχόσπιτου γίνεται ακόμα πιο μικρό, οι τοίχοι συστέλλονται, απειλούν να με συνθλίψουν. Ο χώρος δε φαίνεται πια ζεστός και οικείος, αλλά απομονωμένος, ασφυκτικός.

Κρατώ την ανάσα μου και ρίχνω άλλη μια ματιά από το παράθυρο.

Το σκοτάδι έξω δεν αποκαλύπτει τίποτα. Μόνο σχήματα που σαλεύουν, τα αμυδρά περιγράμματα κλαδιών που απλώνονται για να συναντήσουν το ένα τ' άλλο.

Αλλά τότε ακούγεται μια κλαγγή. Μέταλλο που χτυπάει πάνω σε μέταλλο.

Νιώθω τα σωθικά μου να αναδιπλώνονται κι έπειτα να αναδιπλώνονται ξανά. Θυμάμαι πώς το έλεγε αυτό η μαμά: *εσωτερικό οριγκάμι*.

Σηκώνομαι, αρπάζω το φύλλο του χαρτιού από το τραπέζι και ψάχνω απεγνωσμένα γύρω μου.

Πρέπει να το κρύψω.

Σκύβοντας να ανοίξω το ντουλάπι, χτυπάω στο ράφι και πέφτει ο μύλος του αλατιού. Το καπάκι δεν είναι καλά βιδωμένο και αλάτι χύνεται στο πάτωμα.

Όταν σηκώνω πάλι το βλέμμα, υπάρχει ένα πρόσωπο στο παράθυρο.

Όλο μου το κορμί κοκαλώνει. Αίμα, αναπνοή, καρδιά – τίποτα δεν κινείται.

Παρά το σκοτάδι, μπορώ να δω την έκφρασή του: θυμός.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα, αλλά δεν προσπαθώ να το βάλω στα πόδια. Δε νιώθω έκπληξη, αλλά μάλλον παραίτηση.

Ίσως, βαθιά μέσα μου, να το ήξερα ότι θα τελείωνε έτσι.

Ίσως, από την πρώτη στιγμή, η κατάληξη να ήταν προδιαγεγραμμένη.

Δεν μπορείς να ξεφύγεις από ένα τέρας.

Έπρεπε να το ήξερα αυτό από την αρχή.

Κίερ

Ντέβον, Ιούλιος 2018

Διάβασα τις προάλλες ότι οι άνθρωποι που τους αρέσει να ταξιδεύουν έχουν ένα συγκεκριμένο γονίδιο. Ένα πραγματικό, επιστημονικά εξακριβωμένο γονίδιο που ευθύνεται για τη λαχτάρα της περιπλάνησης.

Ονομάζεται DRD4 7R και, απ' ό,τι φαίνεται, επηρεάζει τα επίπεδα ντοπαμίνης σου, την προθυμία σου να ριψοκινδυνεύεις – ουσιαστικά τις συμπεριφορές που είναι κοινές στους ανθρώπους που τους ενθουσιάζει η περιπέτεια του ταξιδιού.

Τώρα παρατηρώ προσεκτικά τους πάντες, σ' όποια φυλή κι αν ανήκουν –τους ταξιδιώτες πολυτελείας, τους κουλτουριάρηδες, εκείνους που έχουν φορτώσει όλο τους το νοικοκυριό σ' ένα τροχόσπιτο– και φαντάζομαι ότι μοιραζόμαστε όλοι μας το ίδιο κομματάκι ατίθασου DNA.

Το είπα αυτό στον Ζεφ χθες και εκείνος γέλασε. Είπε πως το μόνο πράγμα που έχουμε όλοι μας κοινό είναι ότι προσπαθούμε να ξεφύγουμε από κάτι. Ή από κάποιον. Αλλά φυσικά κάτι τέτοιο θα έλεγε ο Ζεφ, το έχει συνήθειο να τα γυρίζει πάντα όλα στο μελόδραμα. Μιλάει ο σεφ μέσα του, μου είπε η φίλη του. Οι άνθρωποι σαν αυτόν είναι *καλλιτέχνες*, τους τρέφει ο συναισθηματισμός, η δραματικότητα.

Η φίλη του έχει δίκιο, νομίζω: ο Ζεφ ετοιμάζει το πρωινό μας τώρα, όλο πλατιές, έντονες χειρονομίες, που δεν αφήνουν περιθώριο για αμφιβολία. Σπάζοντας δυνατά τα αυγά στο χείλος του τηγανιού, τα ρίχνει μέσα στη σάλτσα ντομάτας να ποσαριστούν.

Huevos rancheros. Το αγαπημένο μας. Το καλύτερο φαγητό που μπορείς να μαγειρέψεις μέσα σ' ένα τροχόσπιτο. Αφού πετάει τα τσόφλια των αυγών στα σκουπίδια, ο Ζεφ τρίβει το κεφάλι του και η παλάμη του βγάζει έναν τραχύ ήχο καθώς περνάει πάνω από το ξυρισμένο κρανίο του. Τα χαρακτηριστικά του μαλακώνουν· έχει τελειώσει τη δύσκολη δουλειά, που είναι η ετοιμασία της σάλτσας – έχει σοτάρει τα κρεμμύδια μέχρι να γίνουν διάφανα, έχει προσθέσει πράσινες πιπεριές και πιπερίτσες τσίλι, σκόρδο, έπειτα τα φύλλα δάφνης, τις ντομάτες, τα μπαχαρικά. Τώρα είναι πηχτή, δεμένη.

Φέροντας μια κουταλιά στα χείλη του, δοκιμάζει και χαμογελά. Δεν μπορώ να μη χαμογελάσω κι εγώ. Μου αρέσει να τον βλέπω να μαγειρεύει· είναι οι μόνες στιγμές που δεν πολεμάει με ένα κομμάτι του εαυτού του.

«Κοντεύει». Νιώθοντάς με να τον παρακολουθώ, ο Ζεφ παίρνει μια τηγανίτα από αλεύρι φαγόπυρου και την τηγανίζει ελαφρά στο τηγάνι στο άλλο μάτι, όπου ήδη τσιτσιρίζει το βούτυρο. «Πεινάς;»

«Λιμοκτονώ». Κοιτάζω έξω τη θάλασσα. Το αεράκι χαράζει σκούρες μπλε σκισιματιές μέσα στο γαλαζοπράσινο, κυματιστές γραμμές από τα αριστερά προς τα δεξιά.

Σχεδιάσαμε το τροχόσπιτο έτσι που η κουζίνα να βλέπει έξω, για να απολαμβάνουμε τη θέα σε περιπτώσεις όπως αυτή. Και αυτή η θέα έχει κάτι το ιδιαίτερο. Παρόλο που έχω ταξιδέψει παντού, αυτό το κομμάτι της ακτογραμμής του Ντέβον θα είναι πάντα το αγαπημένο μου – μικροσκοπικοί κολπίσκοι με άμμο και βότσαλα, απόκρημα βράχια στο χρώμα της σκουριάς και δέντρα που κατηφορίζουν μέχρι την άκρη του νερού.

Έμαθα να κολυμπώ σ' αυτά τα νερά· φίλησα σ' αυτά τα νερά·

ξέπλυνα ματωμένα, γδαρμένα από τα βράχια γόνατα σ' αυτά. Νιώθω τον παλμό τους μέσα μου, ακόμα κι όταν βρίσκομαι χιλιομέτρα μακριά.

Ο Ζεφ σιγομουρμουρίζει έναν σκοπό, καθώς σβήνει το μάτι της κουζίνας. Τα αυγά έχουν γίνει και τώρα πηγαίνει το τηγάκι στο τραπέζι, ισορροπώντας τις τηγανίτες και ένα μπολ με τριμμένο τυρί τσένταρ στο μπράτσο του.

Εγώ τον ακολουθώ με τη σάλτσα και την αφήνω στο τραπέζι, παραμερίζοντας τον χάρτη που δουλεύω.

Αφού βάλω μπόλικο τυρί πάνω στην τηγανίτα, προσθέτω μ' ένα κουτάλι αυγό και σάλτσα από πάνω, κι έπειτα τη χώνω λαίμαργα στο στόμα μου. Απολαμβάνω πρώτα την υφή, το πώς κρατάει στο δόντι η τηγανίτα, τη μελάτη απαλότητα του αυγού, προτού πλημμυρίσουν τον ουρανίσκο μου οι γεύσεις, μικρά πυροτεχνήματα νοστιμιάς. «Καταπληκτικό». Σκουπίζω το στόμα μου και παίρνω άλλη μια μπουκιά.

Ο Ζεφ χαμογελάει, τα γαλανά του μάτια ρυτιδώνουν στις άκρες. Αυτό κάνει πάντα· παίρνει κάτι που θα μπορούσε να είναι συνηθισμένο και το κάνει να εκρηγνυται μέσα στο στόμα σου. Ήταν σεφ μέχρι πριν από λίγα χρόνια, διεύθυνε ένα επιτυχημένο εστιατόριο στη Νέα Υόρκη. Εκείνο που τον έκανε να ξεχωρίσει ήταν το ότι πρόσφερε εκτός από κρεατικά και βίγκαν πιάτα, πολύ προτού η βίγκαν διατροφή γίνει της μόδας.

Σύντομα οι βίγκαν σπεσιαλιτέ του έγιναν διάσημες. Για κάποιο διάστημα η καριέρα του απογειώθηκε. Ανακηρύχθηκε ο Καλύτερος Νέος Σεφ από το περιοδικό *Food & Wine*, έδωσε μια διάλεξη σε ένα συνέδριο TEDx, το εστιατόριό του συμπεριλαμβανόταν επί τρία συνεχή χρόνια στη λίστα με τα καλύτερα εστιατόρια της Νέας Υόρκης του περιοδικού *Forbes* και έφτασε μέχρι και να προταθεί για το βραβείο του Καλύτερου Ανερχόμενου Σεφ της Αμερικής, που απονέμει το Ίδρυμα Τζέιμς Μπίαρντ.

Μου διηγήθηκε ιστορίες για διάσημους που έκλειναν όλο το

εστιατόριο, θέλοντας να κάνουν επίδειξη, και γι' άλλους που έρχονταν ινκόγκνιτο, φορώντας ένα καπελάκι του μπέιζμπολ με το γέισο κατεβασμένο χαμηλά, ώστε να κρύβει το πρόσωπό τους. Τον έφαξα στο Ίντερνετ και βρήκα εκατοντάδες άρθρα – διθυράμβους από γευσιγνώστες και αφιερώματα, διάφορες συνεντεύξεις και κριτικές στα σόσιαλ μίντια.

Για ένα διάστημα, έγινε συχνό φαινόμενο να πηγαίνουν άνθρωποι στο εστιατόριο και να θέλουν να φωτογραφηθούν μαζί του. Ξέρετε πώς είναι αυτές οι φωτογραφίες – ο σεφ σκυθρωπός, ο πελάτης υπερβολικά ενθουσιώδης, να πλησιάζει λίγο περισσότερο απ' όσο πρέπει κοντά του.

Και έδειχνε όμορφος σ' αυτές τις φωτογραφίες· όσο ακριβώς έπρεπε ιδρωμένος, με μια από εκείνες τις εμβληματικές μπαντάνες της δεκαετίας του '90 μ' ένα ζωηρόχρωμο τυπωμένο μοτίβο που έκανε ωραία αντίθεση με τη λευκή του μπλούζα.

Καμία σχέση με την εποχή που γνωριστήκαμε, όταν, όπως λέει ο ίδιος κάθε φορά που αναφέρεται σε αυτήν, είχε «πάρει την κάτω βόλτα». Εγώ ταξίδευα τότε στην Ιταλία και είχα φτάσει στη Λιγουρία. Εκείνος έκανε ένα διάλειμμα. Μου είπε ότι είχε καεί από την πολλή δουλειά, όμως αργότερα ανακάλυψα ότι τον είχαν απολύσει.

Έπειτα από τρία χρόνια συσσωρευμένων παραπόνων, ένας βοηθός σεφ τού είχε κάνει μήνυση. Αφού έκοψε σχεδόν σύρριζα το δάχτυλό του με ένα μαχαίρι, ο βοηθός σεφ προσπάθησε να φύγει για να πάει στο νοσοκομείο, αλλά ο Ζεφ τού ζήτησε να το κολλήσει αντ' αυτού με κόλλα στιγμής. Προφανώς αυτό ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, έπειτα από μήνες προειδοποιήσεων από τους χρηματοδότες του. Τα μέσα ενημέρωσης οργιάσαν. *Ο κόσμος θέλει ένα κακό παιδί, αλλά υπάρχουν και όρια.* Η ιστορία με την κόλλα διαδόθηκε ταχύτητα και το ρεύμα γύρισε εναντίον του. Έγινε ένας απόβλητος.

Όχι για εμένα. Τη νύχτα που γνωριστήκαμε με γοήτευσε. Έψηνε χοντρές γαρίδες στα κάρβουνα και μου διηγήθηκε ιστο-

ρίες που όχι μόνο μ' έκαναν να γελάσω αλλά και που λίγο λίγο μου έκλεψαν την καρδιά.

«Λοιπόν, θέλω τη γνώμη σου για τον χάρτη». Βγάζω τον καμβά και τον απλώνω στο τραπέζι. Τον έχω ζωγραφίσει για τον αδελφό μου, που θέλει να τον δώσει ως δώρο γάμου-έκπληξη στη μνηστή του.

«Ωραίος είναι». Ο Ζεφ βάζει μια πιρουνιά αυγό στο στόμα του. «Σίγουρα εκείνη δεν ξέρει γι' αυτό;»

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου. «Νομίζει ότι δουλεύω απλώς τα προσκλητήρια για τον γάμο».

Θα είναι μια έκπληξη που θα της κάνει ο Πεν, αλλά για μένα δεν αποτελεί καθόλου έκπληξη το ότι αποφάσισε να της κάνει αυτό το δώρο. Αυτοί οι χάρτες... είναι ο μυστικός μας τρόπος επικοινωνίας, ανάμεσα σ' εμένα και τον αδελφό μου.

Η αγάπη μου για τη χαρτογραφία ξεκίνησε από τη συλλογή με χάρτες που είχε ζωγραφίσει η μαμά. Οι γονείς της ήταν νομάδες και μας είχε πει ότι δεν της άρεσε καθόλου να είναι αναγκασμένη να φεύγει από τόπους που αγαπούσε. Τόπους που ήταν γεμάτοι αναμνήσεις και τόπους που ήταν οι ίδιοι από μόνοι τους αναμνήσεις. Ο τρόπος που είχε βρει για να τους κουβαλάει μαζί της ήταν να φτιάχνει χάρτες μέσα από τους οποίους μπορούσε να τους θυμάται.

Είχα περάσει ώρες μελετώντας τους, όταν ήμουν παιδί, δοκιμάζοντας τον ήχο των τοπωνυμίων στη γλώσσα μου, προσπαθώντας να καταλάβω τη γεωγραφία τους με το μυαλό μου, αλλά, έπειτα από λίγο, είχα συνειδητοποιήσει ότι, ενώ μου έδιναν πληροφορίες για τον τόπο, δεν αποκάλυπταν τίποτα *γι' αυτήν*, για το τι είχε κάνει εκεί, πού είχε φάει, χορέψει, ποιον είχε αγαπήσει. Τι έκανε την καρδιά της να φλέγεται.

Έτσι λοιπόν, για τα γενέθλια της μαμάς, αποφάσισα να ζωγραφίσω *τον δικό μας* χάρτη της πόλης μας: όλα τα μέρη όπου είχαμε αφήσει μικρά κομμάτια της ψυχής μας.

Τα σημεία ενδιαφέροντος που συμπεριέλαβα δεν ήταν νοσο-

κομεία ούτε συνεργεία αυτοκινήτων, αλλά το ζαχαροπλαστέιο όπου καθόμουν με τη μαμά, όσο ο Πεν έκανε προπόνηση στο ποδόσφαιρο. Το σπίτι των παππούδων μου, όπου τα Χριστούγεννα ζωντάνευε με γέλια και παιχνίδια. Η παραλία όπου έμαθα να κολυμπώ και όπου, χωρίς να το ξέρω τότε, είχα κάνει την τελευταία φυσιολογική συζήτηση με τη μητέρα μας, ένα μέρος όπου, ακόμα και σήμερα, όταν το σκέφτομαι, οι λέξεις μετεωρίζονται πάνω από το κεφάλι μου σαν άστρα.

Εκείνο που μου άρεσε περισσότερο να κάνω με τους φίλους μου ήταν να τους βάζω να ζωγραφίζουν τον δικό τους χάρτη. Ένας χάρτης αποκαλύπτει πάρα πολλά για το ποιος είσαι, τι θεωρείς πολύτιμο. Έχω ανακαλύψει ότι, ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι αποφασίζουν να ζήσουν σε ένα συγκεκριμένο μέρος για πρακτικούς λόγους –επειδή είναι οικονομικό ή επειδή βρίσκεται κοντά στη δουλειά τους–, τα μέρη που τελικά ζωγραφίζουν στους χάρτες τους είναι εκείνα που μιλάνε στην ψυχή τους, εκείνα που τους κάνουν να νιώθουν ζωντανοί. Ελεύθεροι.

Ο τόπος εργασίας σπάνια συμπεριλαμβάνεται, ακόμα και στις περιπτώσεις ανθρώπων που ισχυρίζονται ότι η δουλειά τους είναι η ζωή τους. Αντί γι' αυτό, ζωγραφίζουν το πατρικό τους σπίτι, το γυμναστήριο που κατέληξε να αποτελεί τη μοναδική επαφή τους με τον έξω κόσμο, αφού πέθανε ο σύντροφός τους, ή το πάρκο όπου τα λένε με φίλους κάθε Παρασκευή.

Ο Ζεφ συνεχίζει να περιεργάζεται τον χάρτη. «Τον έχεις τελειώσει;»

«Σχεδόν, χρειάζεται να προσθέσω μόνο λίγα τελευταία σημεία. Θα τον δείξω στον Πεν το Σαββατοκύριακο, για να δω αν υπάρχει και κάτι ακόμα που θέλει να συμπεριλάβω».

Με κοιτάζει αμίλητος για μερικές στιγμές κι έπειτα παραμερίζει το πιάτο του. «Λοιπόν, τώρα που έχεις τελειώσει, θα αρχίσεις να δουλεύεις την εικονογράφηση για το βιβλίο;» Η φωνή του έχει μια αιχμηρότητα. Ο Ζεφ αναφέρεται στο βιβλίο μαγειρικής. Φαγητό από αυτό που βρίσκεις στις καντίνες ή μπορείς να το

φτιάξεις εύκολα σ' ένα τροχόσπιτο, αλλά σε γκουρμέ εκδοχές. Πράγματα που μπορείς να ετοιμάσεις σε δυο μάτια υγραερίου. Θα είναι μια συνεργασία: εκείνος θα βάλει τις συνταγές και εγώ την εικονογράφηση.

«Φυσιικά». Κόβω ένα κομμάτι από την τελευταία τηγανίτα και το βουτάω στη σάλτσα. «Έχεις κάνει κάτι διαφορετικό; Περισσότερο σκόρδο στη σάλτσα, ίσως;» Πιάνω το κομμάτι με το πιρούνι μου, με ύφος γευσιγνώστη.

Εκείνο που με προειδοποιεί είναι το μαχαίρι – το κροτάλισμά του, καθώς το αφήνει να πέσει στο πιάτο.

Παγώνω.

«Διαφορετικό;» Με μιμείται. «Έχεις κάνει κάτι διαφορετικό;» Έπειτα σηκώνεται και αρπάζει το πιάτο του. «Άσε με ναμαντέψω. Δεν είναι καλό, σωστά;»

Ο χρόνος φαίνεται να επιβραδύνεται. Ξαφνικά αντιλαμβάνομαι πολύ έντονα τα πάντα: τον καυτό παλμό του αίματος στο μελίγγι μου, την έντονη κλίση που έχει πάρει το πιάτο του – που το έχει γείρει προς το πάτωμα–, τα νερουλά, κοκκινωπά ρυάκια της σάλτσας που στάζουν αργά από την πορσελάνη.

Προσέχω και την απειροελάχιστη σύσπαση του προσώπου μου, θαρρείς και για κάποιον λόγο η κατάλληλη έκφραση μπορεί να έχει αντίκτυπο στο τι θα ακολουθήσει.

«Αν δε σου αρέσει, ξέρεις τι μπορείς να κάνεις...» Κάνει μια κίνηση σαν να πετάει το πιάτο έξω από το τροχόσπιτο, συνοδεύοντας αυτά τα λόγια μ' ένα στραβό χαμόγελο που αναγκάζει τα χείλη του να τεντωθούν πάνω στα δόντια του, ενώ τα μάτια του κοιτάνε μια εμένα και μια τη θάλασσα πέρα.

Συνεχίζω να παίρνω μπουκιές με το πιρούνι μου και να τις μασάω. *Μην τον κοιτάξεις στα μάτια. Όχι τώρα. Αν δεν πεις τίποτα, αν δεν κάνεις τίποτα, τότε δε θα μπορεί να παρερμηνεύσει τίποτα.*

Καθώς κουνάει αποδοκιμαστικά το κεφάλι του και απομακρύνεται, θυμίζω στον εαυτό μου: Αυτό σου αρέσει άνθρωποι με φωτιά στα σωθικά.

Αυτό ακριβώς είναι η συγκεκριμένη συμπεριφορά του, ένα αποτέλεσμα του πάθους του. Πάθους που, προς το παρόν, δεν έχει πουθενά να διοχετευτεί.

Η ιδέα που έχει για το βιβλίο είναι καλή. Θα έχει επιτυχία, θα απογειωθεί. Αυτή είναι η έκφραση που χρησιμοποιεί.

Θα απογειωθούμε, Κίερ. Η σχέση μας, το βιβλίο, όλα θα απογειωθούν.

Από τότε που τα σκληρά γεγονότα στη ζωή της σημάδεψαν τα παιδικά της χρόνια, η Κίερ Τέμπλερ άφησε πίσω της την πόλη όπου γεννήθηκε για να ζήσει σε τροχόσπιτο. Έχει χάσει κάθε επαφή με τον δίδυμο αδελφό της, μέχρι που σε ένα ταξίδι σε ένα εθνικό πάρκο στην Πορτογαλία η Κίερ εξαφανίζεται χωρίς να αφήσει ίχνη.

Η νετέκτιβ Έλιν Γουόρνερ φτάνει στο ίδιο πάρκο, έτοιμη να αφηθεί στην αχανή ερημιά του, κι εκεί ακούει για την εξαφάνιση της Κίερ και ανακαλύπτει έναν μυστηριώδη χάρτη. Οι ελάχιστοι ξένοι που ζουν σε ένα απομονωμένο κάμπινγκ υψώνουν τείχη μπροστά στις ερωτήσεις της Έλιν και η άγρια ομορφιά του πάρκου αρχίζει να γίνεται απειλητική.

Η Έλιν πρέπει να ξεμπερδέψει τα στοιχεία για να μάθει τι πραγματικά συνέβη στην Κίερ. Αλλά όταν ακολουθείς ένα ίχνος, πρέπει να φυλάς τα νώτα σου...

**Μετά το ατμοσφαιρικό ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ
και το ανατριχιαστικό ΘΕΡΕΤΡΟ,
η Έλιν Γουόρνερ βρίσκει επιτέλους στο ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ
τις απαντήσεις που αναζητούσε με πείσμα
αλλά και με κίνδυνο της ζωής της.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5382-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣ: 31424